

Arrest

nr. 280 361 van 18 november 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 mei 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY voor de verwerende partij verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 november 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 2 mei 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. ongegrond wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 2 mei 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Mevrouw

(...)

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

1.4. Bij arrest nr. 280 360 van 18 november 2022 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.2.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) alsook van de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoekende partij zet haar enig middel uiteen als volgt:

“Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” (eigen onderlijning).

Verzoekster is ernstig ziek. In het kader van de procedure 9ter Vw., werden talrijke medische attesten aan verwerende partij bezorgd. Verwerende partij is perfect op de hoogte van de medische problemen van verzoekster.

Ook de ambtenaar geneesheer meent dat de behandeling van verzoekster levensnoodzakelijk is.

Overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet had verwerende partij rekening moeten houden met de gezondheidstoestand van verzoekster bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten. Er wordt in de bestreden beslissing echter met geen enkel woord over gerept. Uit niets blijkt dat verwerende partij gekeken heeft naar de problematische gezondheidstoestand van verzoekster. Het is dan ook duidelijk dat verwerende partij artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden heeft. Voorts kan men het feit dat de bestreden beslissing met geen woord rept over de problematische

gezondheidstoestand van verzoekster weinig zorgvuldig noemen, en vormde deze gebrekkige motivering een schending van de motiveringsplicht.

Ook schendt verwerende partij hierbij artikel 3 en 13 EVRM aangezien ze niet afdoende heeft onderzocht wat er met verzoekster zal gebeuren indien zij wordt teruggestuurd naar haar land van herkomst. In deze omstandigheden houdt de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook een reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekster, of minstens op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. De tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten houdt dan ook een schending in van artikel 3 EVRM. Het gebrek aan onderzoek hieromtrent houdt een schending in van artikel 13 EVRM in combinatie met artikel 3 EVRM.

De nodige zorgen zullen voor verzoekster financieel niet toegankelijk zijn in Marokko. Het onderzoek van verwerende partij hiernaar is manifest onzorgvuldig.

*Verzoekster voerde in haar beroepsprocedure bij Uw Raad tegen de beslissing waarbij de aanvraag tot medische regularisatie op basis van artikel 9ter Vw. Ongegrond werd verklaard, de volgende argumenten aan, waaruit blijkt dat de levensnoodzakelijke medische zorgen voor verzoekster financieel niet toegankelijk zijn voor haar in Marokko:
(...)*

Verwerende partij voerde een onzorgvuldig onderzoek naar de financiële toegankelijkheid van de levensnoodzakelijke medische zorgen van verzoekster.

Om al deze redenen meent verzoekster dat de bestreden beslissing niet op afdoende en zorgvuldige wijze gemotiveerd is en bovenstaande wettelijke bepalingen schendt.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan dit bevel is genomen. De beslissing motiveert dat de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen na kennisgeving op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet omdat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, waarbij wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum.

3.3. De verzoekende partij weerlegt deze concrete vaststellingen niet, doch betoogt dat zij ernstig ziek is, dat zij in het kader van de procedure 9ter van de Vreemdelingenwet talrijke medische attesten aan de verwerende partij heeft bezorgd, dat de verwerende partij perfect op de hoogte is van haar medische problemen en dat ook de ambtenaar-geneesheer meent dat haar behandeling levensnoodzakelijk is. Zij wijst erop dat overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet de verwerende partij rekening had moeten houden met haar gezondheidstoestand bij het nemen van het bestreden bevel, dat er echter in de bestreden beslissing met geen woord wordt over gerept, dat uit niets blijkt dat de verwerende partij gekeken heeft naar haar problematische gezondheidstoestand, dat het dan ook duidelijk is dat de verwerende partij artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden heeft, dat het feit dat de bestreden beslissing met geen woord rept over haar problematische gezondheidstoestand weinig zorgvuldig is en dat deze gebrekkige motivering een schending van de motiveringsplicht vormt. Voorts stelt zij dat ook de artikelen 3 en 13 van het EVRM geschonden zijn aangezien de verwerende partij niet afdoende heeft onderzocht wat er met haar zal gebeuren indien zij wordt teruggestuurd naar haar land van herkomst, dat in deze omstandigheden de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook een reëel risico inhoudt voor haar leven of de fysieke integriteit of minstens op een onmenselijke of

vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, dat de tenuitvoerlegging van het bestreden bevel dan ook een schending inhoudt van artikel 3 EVRM en dat het gebrek aan onderzoek hieromtrent een schending inhoudt van artikel 13 EVRM in combinatie met artikel 3 EVRM. Zij stelt dat de nodige zorgen voor haar financieel niet toegankelijk zijn in Marokko en dat het onderzoek hiernaar door de verwerende partij manifest onzorgvuldig is, dat zij in haar beroepsprocedure tegen de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard argumenten heeft aangehaald waaruit blijkt dat de levensnoodzakelijke medische zorgen voor haar financieel niet toegankelijk zijn in Marokko, waarna zij de argumenten naar voren gebracht in de beroepsprocedure tegen de beslissing betreffende de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gedeeltelijk herhaalt.

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.5. De aangevoerde schending van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.6. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft zodoende betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad merkt echter op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een

verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59). Hiertoe kan het evenwel ook volstaan dat uit de motivering van een andere genomen beslissing die de vreemdeling ter kennis werd gebracht reeds blijkt dat afdoende werd onderzocht of het gezins- of familieleven, de belangen van het kind of de gezondheidstoestand zich niet verzetten tegen een verwijderingsmaatregel of terugkeer naar het herkomstland. Het komt de Raad als annulatierechter vervolgens enkel toe na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitenvinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen.

3.7. De verzoekende partij toont geenszins aan dat zij een minderjarig kind heeft of minderjarig is, noch maakt zij gewag van een gezins- of familieleven in België, zodat zij in dit verband geen elementen aanvoert waarmee de verwerende partij gehouden zou zijn geweest rekening te houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

3.8. De verzoekende partij wijst in haar verzoekschrift op het bestaan van een gezondheidsproblematiek.

3.9. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beroept op de gezondheidssituatie zoals aangevoerd in haar medische regularisatieaanvraag van 2 november 2021. De Raad stelt vast dat voornoemde aanvraag werd afgewezen bij beslissing van 2 mei 2022. Het beroep ingesteld tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 280 360 van 18 november 2022.

Gezien een beslissing werd genomen omtrent haar medische regularisatieaanvraag van 2 november 2021 waarbij zij zich steunde op de medische situatie zoals aangehaald in huidig verzoekschrift en de verzoekende partij bovendien geen meer recente informatie omtrent haar gezondheidssituatie aanbrengt bij onderhavig verzoekschrift, toont zij niet aan met welke gezondheidsproblematiek de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij zich niet kon steunen op de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer van 29 april 2022 en dat er ter gelegenheid van de thans bestreden beslissing nogmaals een afweging diende gemaakt te worden met betrekking tot haar gezondheidstoestand.

De Raad merkt ook op dat niet kan worden ingezien waarom de verwerende partij in de bestreden beslissing nogmaals diende te motiveren betreffende de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier afdoende blijkt dat met de gezondheidsproblematiek van de verzoekende partij rekening werd gehouden en dat de verzoekende partij, door middel van de haar betekende beslissing van 2 mei 2022 en het gevoegde medisch advies van 29 april 2022 naar aanleiding van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 2 november 2021, kennis heeft kunnen nemen van de redenen waarom haar gezondheidstoestand volgens het bestuur een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staat. De Raad wijst erop dat alle door de verzoekende partij aangehaalde elementen die betrekking hebben op haar gezondheidsproblematiek reeds werden afgewogen ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst, met name in het kader van de beslissing naar aanleiding van de hiervoor vermelde aanvraag. Het door de verzoekende partij ingestelde beroep tegen de beslissing van 2 mei 2022 werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 280 360 van 18 november 2022. De verzoekende partij beperkt zich tot het herhalen van de elementen die voorlagen in het kader van haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en die dus reeds werden afgewogen ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst. Zij stelt niet dat bepaalde elementen nieuw zijn ten opzichte van haar laatste aanvraag van 2 november 2021. Gelet op het feit dat de elementen betreffende de gezondheidstoestand van de verzoekende partij reeds beoordeeld werden ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst, de verzoekende partij kennis heeft gekregen van deze beoordeling en de verzoekende partij geen nieuwe elementen aanhaalt die tot een andere beoordeling zouden nopen, kan niet ingezien worden waarom omtrent de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, zoals ingeroepen in haar medische regularisatieaanvraag, nogmaals zou moeten worden gemotiveerd in de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad ziet ook niet in wat de toegevoegde waarde zou zijn van een dergelijke herhaling van de motieven.

3.10. De verzoekende partij toont dan ook geenszins een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aan. Evenmin blijkt in dit licht een schending van de zorgvuldigheidsplicht of van de motiveringsplicht.

3.11. Waar de verzoekende partij een gans betoog voert om aan te tonen dat de nodige zorgen voor haar niet financieel toegankelijk zijn in Marokko en stelt dat het onderzoek van de verwerende partij hiernaar manifest onzorgvuldig is, kan de Raad enkel vaststellen, zoals de verzoekende partij zelf ook aangeeft in het verzoekschrift, dat deze argumenten reeds werden aangevoerd in de beroepsprocedure tegen de beslissing waarbij haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. Voormeld beroep werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 280 360 van 18 november 2022. Betreffende het betoog kan dienstig verwezen worden naar voormeld arrest.

3.12. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Voormelde bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Er wordt benadrukt dat volgens het EHRM socio-economische of humanitaire omstandigheden in het land van bestemming enkel aanleiding kunnen geven tot een non-refoulement verplichting in zeer uitzonderlijke omstandigheden waar de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10, Samsam Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, H. en B. v. Verenigd Koninkrijk, par. 114). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Het begrip *“uitzonderlijke gevallen”* werd nader omschreven in de zaak Paposhvili / België (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10) waarbij het Hof stelde: *“183. The Court considers that the “other very exceptional cases” within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness.”* (Het Hof oordeelt dat onder *“andere zeer uitzonderlijke gevallen”*, zoals bedoeld in de zaak N v. Verenigd Koninkrijk die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient begrepen te worden: *“de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting”*. Het Hof wijst erop dat deze situaties overeenstemmen met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in zaken die betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen.)

De verzoekende partij moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Met haar betoog verliest de verzoekende partij uit het oog dat het aan haar toekomt om de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM met concrete gegevens te onderbouwen. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij thans geen begin van bewijs naar voor brengt teneinde het lopen op

een ernstig en reëel risico te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling te staven. *In casu* toont de verzoekende partij de hierboven omschreven uitzonderlijke situatie niet aan maar beperkt zich tot een herhaling van medische elementen waarover reeds werd geoordeeld naar aanleiding van haar aanvraag tot medische regularisatie. Gezien reeds geoordeeld werd door de verwerende partij over de medische elementen, en nagegaan werd of de door de verzoekende partij benodigde zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in Marokko, kan de verzoekende partij ook niet dienstig betogen dat de verwerende niet heeft onderzocht wat er met haar zal gebeuren indien zij teruggestuurd wordt naar haar herkomstland.

De verzoekende partij maakt een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

3.13. Gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 van het EVRM kan deze rechtsregel niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist. Te dezen roept de verzoekende partij de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat zij niet aantoont dat de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Een schending van artikel 13 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.14. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat bij het nemen van de thans bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel of de motiveringsplicht werd geschonden.

3.15. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. L. VERBIEST,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VERBIEST

N. VERMANDER